

“Ha arribat l’hora de coordinar el gran moviment del canvi”

A falta del ‘nihil obstat’ familiar, Mònica Oltra (Neuss, Alemanya, 1969) té decidit presentar-se a les primàries que Compromís celebrarà a la tardor per tal d’escollir el cap de llista a les eleccions valencianes del 2015. Vol que els partits que poden propiciar el canvi consensuen una estratègia.

Heu perdut la condició de diputada temporalment, un cas únic en la història del parlamentarisme espanyol, i hi heu recorregut en contra davant el Tribunal Constitucional. Sobre quins fonaments?

—És un recurs complex, però parteix de la base que s’han vulnerat tots els principis del règim sancionador. La jurisprudència del Tribunal Constitucional, que ja està molt consolidada, deixa clar

que qualsevol decisió que implique una sanció —encara que no siga de l’àmbit penal— ha de respectar les regles del joc de l’àmbit penal. El recurs també fa referència a la proporcionalitat de la pena i als principis de legalitat i tipicitat: no es pot sancionar algú per una cosa que no està regulada. El PP de les Corts valencianes ha reduït a pols tot això. A més, sostenim que l’article del reglament que m’han aplicat és anticonstitucional, perquè no

es pot sotmetre a la votació d’una majoria la sanció a una diputada de la minoria, ja que això converteix l’assumpte en un tema polític i d’oportunitat política, no de legalitat.

—El reglament de les Corts sí que preveu la pèrdua de la condició de diputat a tot aquell que, un cop expulsat, es negue a abandonar l’hemicicle.

—Nosaltres pensem que aquest article és anticonstitucional.

—El reglament de les Corts inclou aspectes inconstitucionals, per tant.

—El de les Corts i els d'uns altres parlaments autonòmics, així com també el del Congrés dels diputats.

—Sou optimista?

—D'optimista, sempre en sóc.

—Ja heu guanyat diversos recursos al Constitucional.

—Cinc. Tres com a Compromís i dos més com a Entesa [Esquerra Unida – Els Verds], a l'època de Joan Ribó, quan jo duia els temes legals del partit. I al Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, n'he perdut el compte, però ja devem anar per la desena de casos. Per això mateix sóc optimista. Si reviseu els arguments amb què el Constitucional ens ha donat la raó en unes altres circumstàncies –deixar de trametre una iniciativa parlamentària per haver-la sotmesa al judici de la majoria, per exemple–, en aquest cas, que afecta la condició de diputada, pensem que encara més.

—Seria la doctrina Oltra.

—Si ens donen la raó, seria un pas important cap a la democratització de les nostres institucions. Una cosa és la pèrdua dels drets parlamentaris d'algú i una altra, de molt més greu, la pèrdua de la condició de diputada. Una decisió que adopta la majoria –per motivacions polítiques, sense arguments jurídics ni l'assessorament dels lletrats de la Cambra– en funció de si li cau més bé o més malament una persona. A Astúries sí que va haver-hi una sentència condemnatòria –amb inhabilitació de set anys– que comportava la pèrdua de la condició de diputat, i el Parlament autonòmic va aplicar-la dins del correlat legal. Aleshores es van preservar les garanties oportunes, però en el meu cas, ni tan sols no hi ha hagut un procés judicial.

—El fet cert és que, de cop i volta, tots els focus han tornat a enllumenar Mònica Oltra. És una expulsió rendible des del punt de vista electoral?

—Allò que fa malbé la democràcia no és rendible. No és rendible una decisió que, objectivament, devalua el Parlament i allunya la gent de la democràcia.

—L'11 de juny, Compromís i Esquerra Unida no vau participar en la votació –a porta tancada, per primera vegada a la història de les Corts– en què es va aprovar aquesta sanció. El grup socialista sí que hi va participar,

“Si Compromís vol ser influent, haurà de tenir més presència al sud del país”

per bé que els seus 33 diputats hi van votar en contra. Què us va semblar?

—Em va semblar respectable. Davant una decisió injusta, tens dues opcions: votar-hi en contra o directament no anar-hi, com a mostra de repulsa.

—Hauríeu preferit que el PP s'haguera quedat tot sol?

—Aquella imatge hauria demostrat de manera molt potent l'aïllament del PP, però al capdavantell no m'hauria semblat millor ni pitjor. Cadascú pren les decisions que considera més convenients.

—Segons les enquestes, sou la política més popular de l'oposició. Què us diu la gent pel carrer, darrerament?

—Sobretot allò de “¡dáales caña!”... Bé, i alguna cosa sobre [Juan] Cotino [president de les Corts], però no és prou políticament correcta per poder dir-la en una entrevista. En general, tothom sap que la legislatura està esgotada, assistim a les últimes arrapades d'un animal ferit, que, malgrat tot, no deixen de ser unes arrapades perilloses. La gent m'anima, ja n'està farta. En una situació com aquesta, un govern responsable i democràtic convocaria eleccions, però tenim el govern d'incompetents que tenim.

—Parlant d'eleccions, acaben de celebrar-se les europees, en què Compromís ha obtingut uns 140.000 vots, 15.000 més que a les estatals del 2011 i 35.000 menys que a les valencianes d'aquell mateix any. Un bon resultat?

—El nostre objectiu era aconseguir representació parlamentària, cosa que hem fet. En aquest sentit, podem estar satisfets. Ara bé, el resultat de les eleccions ens obliga a reflexionar.

—En quin sentit?

—Perquè han sigut unes eleccions que han canviat el patró de vot de la gent.

—És un canvi de tendència definitiu o circumscrit a les europees?

—En aquestes eleccions, la davallada del bipartidisme s'ha percebut de manera molt acusada, veurem què passa en unes

altres, però això marca una tendència. La gent s'atreveix a votar d'una altra manera, i em sembla molt positiu. Fins ara, el panorama electoral havia estat molt estable. Ara que s'ha tornat multicolor, més esperançador, ens cal analitzar-lo.

—A Alacant, Elx, Torrevella i Oriola, Compromís obté uns resultats molt per sota de la mitjana del país. Podreu capgirar la tendència de vot a l'Alacantí, el Baix Vinalopó i el Baix Segura, les tres comarques superpoblades del sud del país?

—És una de les qüestions que cal analitzar. Els nostres resultats són molt bons a la província de València –fonamentalment a la capital i l'àrea metropolitana– i no tan bons a les zones castellanoparlants i al sud del País Valencià, on hem d'idear unes altres estratègies.

—L'handicap de Compromís al sud és exclusivament lingüístic?

—La llengua té un pes important, però no ha de ser l'únic factor que determine aquests resultats. Hem de veure què hi passa, perquè som una força que a les grans ciutats acostuma a projectar-se molt bé, i tant Elx com Alacant són dues grans ciutats. Hem de millorar el nostre treball, la nostra presència, la nostra manera de comunicar-nos amb la gent...

—Compromís pot esdevenir la força més votada de l'esquerra sense avançar posicions al sud?

—Si volem ser influents en el futur Parlament valencià, haurem de tenir més presència al sud del país.

—El vostre soci estatal en aquestes eleccions ha estat Equo, que ha tret un 2% a la comunitat de Madrid, un 1% a Andalusia i un 0,3% a Catalunya. És un aliat interessant per a Compromís, que fins i tot liderava la candidatura?

—Què és interessant, realment? El nombre de vots o el projecte polític? Em molesta que tot vaja en funció dels vots, de qui guanya o de qui perd, i no de la sintonia política. Es guanya o es perd en el futbol, però en política això duu a la confrontació i a la irreflexió. Amb Equo tenim molta sintonia política, és tot just això el que importa. I també anàvem coalitzats amb la Chunta Aragonesista, amb la plataforma Por un Mundo más Justo, amb la gent de Caballas [de Ceuta]...

—Compromís i CHA han obtingut 160.000 vots, i la coalició Primavera Europea en el seu conjunt, 300.000.

Equo, en solitari, és un projecte viable? L'únic diputat que tenen al Congrés és el vostre, Joan Baldoví, escollit per la circumscripció de València.

—És que no va en solitari, Equo! En tot cas, sense ells, no hauríem aconseguit l'eurodiputat [la primera meitat de la legislatura, ho serà Jordi Sebastià, de Compromís, i la segona meitat, Florent Marcellesi, d'Equo]. Són molts vots? No. Són valuosos? Sí.

—La majoria d'electors no havia intuït que Podem tindria tanta força. Si no, alguns vots d'Equo haurien anat a parar al partit de Pablo Iglesias.

—I al revés, també. Si alguns hagueren sabut que la nostra coalició —molt diversa, cosa que afegeix un punt de risc— sí que obtindria representació, potser ens haurien votat.

—Havent-hi Iglesias, pocs votaran Juan López de Uralde. Equo pot disputar-li els vots a Podem?

—Dependrà de si la gent anteposa els temes ambientals i socials o no. Ara bé, és indubtable que Podem tenia un avantatge sobre nosaltres: a les europees es premia la sigla única, el líder únic, el partit únic, i el nostre era un projecte horitzontal, sense líder únic, ni sigla única, ni papereta única. Ara bé, anem cap a un món on allò més valuós és la diversitat i la manera d'integrar-la i projectar-la.

—Atenent la proximitat ideològica i nacional, deteminades veus del Bloc van suggerir un pacte amb ERC amb vista a les europees.

—El nostre objectiu sempre ha sigut un marc més ampli, en què no hi hagueren un tema únic. Ara mateix el discurs d'Esquerra Republicana està molt centrat en la independència de Catalunya, i nosaltres volíem una projecció més continental, que hem aconseguit gràcies a la candidatura de Primavera Europea.

—A les Illes, Més, que ja aplegava el PSM i Iniciativa, ara inclou també ERC. Què us sembla?

—Si és allò que els companys balears volen i els resulta útil, és allò que cal.

—Si ERPV volguera fer com allà i us demanara d'accedir a Compromís, els obriríeu la porta?

—Nosaltres escoltem a tothom. El diàleg sempre està per damunt de tot.

—En veure que Podem havia obtingut 1.250.000 vots i cinc eurodiputats, vau sentir alegria o ràbia?

Mònica Oltra rebutja els pactes de Compromís amb el PP i espera que no es reediten en el futur:

“Pablo Iglesias em va semblar molt amable i molt càlid. No sé què deu pensar ell, però jo em vaig trobar molt còmoda”

—Alegria.

—Alegria o molta alegria?

—Alegria. Tot estava condicionat per la molta alegria que vaig sentir en saber que havíem aconseguit el nostre eurodiputat. Però és clar que va alegrar-me el resultat de Podem.

—Quantes vegades heu parlat amb Pablo Iglesias?

—No ens hem vist mai. Tan sols hem parlat una vegada, i per telèfon.

—Quan va ser?

—Quan ells estaven en el seu procés de primàries [març d'enguany], i bé...

—Us volia com a candidata de les seues primàries?

—No. Vam parlar per conèixer-nos una miqueta, perquè defensem coses molt semblants. Ens vam donar els telèfons i per mantenir-nos en contacte. Vam parlar de coses de la vida, no de partit.

—Amb tot, el grau de complicitat va ser gran?

—Em va semblar una persona molt amable i molt... Molt càlida. No sé què deu pensar ell, però jo em vaig trobar molt còmoda.

—No hi heu tornat a parlar?

—No, perquè això de les eleccions ha estat un tsunami que ens ha passat per

damunt, però vam quedar de veure'ns a Madrid o a València, si és que hi coincidíem algun dia, per tal de raonar una miqueta. No vam parlar de res en concret.

—“Una vergüenza la suspensión a Mònica Oltra en las Cortes valencianas. Qué miedo tienen algunos a los que dicen la verdad y son valientes”, ha escrit ell a Twitter.

—Jo també el vaig felicitar a través de Twitter pels seus resultats. Amb un tuit privat.

—Fa l'efecte que sou molt compatibles. La parella perfecta, fins i tot.

—[Riu.] No, no, jo ja tinc parella.

—La parella política perfecta.

—En política, la compatibilitat no se circumscriu als teus, exclusivament. Jo en tinc amb molts d'uns altres partits. La compatibilitat va en funció de la ideologia i de la química personal, i en aquest sentit, jo tinc compatibilitat amb molta gent que no és de Compromís.

—Quan escolteu Pablo Iglesias, subscriu tot el que diu?

—Algunes coses sí, però unes altres, no tant. El seu discurs polític m'agrada, però hi ha aspectes matisables. No tot és blanc o negre, i en política tot sovint perdem els matisos.

PRATS I CAMPS

“Les estructures de poder del PPCV estan podrides de dalt a baix. No pots seure a parlar amb algú que et furtarà la cartera”.

—Per exemple?

—En el debat sobre els desnonaments, no t’hi pots oposar, a tots, sinó que sempre has de protegir la part més feble. No és igual el desnonament ordenat per un banc que desnonar un estafador que ha entrat a viure llogat al pis d’una parella de iaies sense més recursos que la seua pensió mínima... Trobe que ell compartirà aquesta idea, però potser falla la manera d’expressar-la.

—Us conviden a dinar el mateix dia: una paella amb Enric Morera o un cocidito madrileño amb Pablo Iglesias. Què us resulta més suggerent?

—Un *putxero* amb Enric, però el faig jo! Dit això, és clar que m’agradaria conèixer personalment Pablo Iglesias i molta altra gent, com Ada Colau.

—La relació amb els ex-companys d’Esquerra Unida —almenys, amb els que coincidíu a les Corts— s’ha refet per complet? La ferida del 2007 està cicatritzada?

—Jo tinc un tracte natural, molt cordial, amb tots ells. Fins i tot la legislatura passada vaig provar de mantenir-hi una relació normal. Sempre he separat les ferides que portes al teu coret de l’acció política diària, i com que la relació que tinc amb ells és des del punt de vista polític, no hi tinc problema. Políticament, les coincidències són moltes.

—Ignacio Blanco seria el millor candidat d’Esquerra Unida, per al 2015?

—Això haurà de decidir-ho Esquerra Unida.

—Us agrada Ignacio Blanco?

—Sí, sí que m’agrada. Però també m’agrada Marga Sanz.

—El discurs de Blanco se solaparia una mica amb el de Compromís?

—Hi ha moltes coincidències, però també hi ha diferències. Són els matisos de què parlàvem abans, no tot és blanc o negre.

—Per al secretari general del Partit Comunista del País Valencià, Javier Parra, tot és blanc o negre.

—No hem coincidit mai.

—Us vindria de gust?

—[*Silenci.*] No és una prioritat meua.

—Si Parra fóra diputat a les Corts, us l’imagineu pactant amb unes altres forces polítiques?

—No importa què puga imaginar jo, sinó ell. Aquesta és la qüestió, si s’ho imagina ell. Quan toque parlar, tinc clar que nosaltres parlarem amb tothom. En democràcia és molt sa parlar amb tots, encara més si l’altre no pensa com tu.

—L’extremisme de Parra representa un perill per a l’estabilitat d’un futur govern valencià?

—[*Silenci.*] No. No, jo no ho crec.

—Què queda de la Mònica Oltra del PCE i les Joventuts Comunistes?

—Pense que molt. La capacitat de sublevar-me davant les injustícies, per exemple, la mantinc intacta, i això de vegades em comporta problemes, com l’altre dia a les Corts [*riu*], però em fa sentir que sóc jo. Tinc la mateixa il·lusió de quan era adolescent i vaig afiliar-me

al Partit Comunista, és a dir, el desig de passar per aquest món amb la intenció de millorar-lo.

—Ens heu dit que voldríeu conèixer Ada Colau. I David Fernández, el portaveu de la CUP al Parlament de Catalunya?

—També! M’agradaria molt poder parlar amb ell, és una altra de les persones que m’atrau molt...

—Alberto Garzón, diputat d’Esquerra Unida al Congrés, deu ser-ne una altra.

—També! L’he llegit, el segueix i m’agradaria conèixer-lo. Em sembla molt interessant tot allò que diu.

—L’ex-coordinador general d’Esquerra Unida, Julio Anguita, ha proposat la unió de les forces de l’esquerra i d’alguns moviments socials amb vista als propers processos electorals: ha parlat d’Esquerra Unida, Podemos, Compromís, la PAH...

—Com diuen en castellà, “nunca es tarde si la dicha es buena”.

—Anguita opina que aquest conglomerat superaria el PSOE en escons i estaria en condicions de governar l’Estat espanyol.

—Podria ser. I si és una utopia, ben vinguda siga. Els projectes polítics, com les persones, necessiten un horitzó. Si no, caminen desorientats.

—Una gran candidatura conjunta com la que proposa Anguita és viable al País Valencià? Seria la manera de superar el PSPV-PSOE?

“Convé pactar les dissensions entre els partits, dins d’una estratègia consensuada”

—Ací ha arribat l’hora de coordinar un gran moviment de canvi. Un moviment que dialogue des de ja mateix i que estiga en condicions de gestionar un possible resultat electoral. Les candidatures úniques acostumen a restar diversitat, a la gent li agrada tenir opcions diverses on triar. En política, dos i dos de vegades no sumen quatre, sinó tres. O sumen cinc, mai no se sap. L’actual sistema electoral, però, no li ho posa gens fàcil, a la diversitat. Hem de ser capaços de canviar-lo.

—Parleu de coordinar el moviment de canvi valencià. De quina manera?

—Hem de fer un treball en xarxa, ben coordinat, a partir de l’estructura de cada partit però per damunt dels partidismes. Hem de coordinar les estratègies d’aquest gran canvi, amb horitzons comuns a compartir.

—Això implicaria una pax romana entre els partits cridats al canvi? Un cessament temporal de les hostilitats?

—Convindria que les dissensions estiguessen parlades i que es mogueren dins d’uns paràmetres normals, compatibles amb l’estratègia consensuada.

—La socialdemocràcia europea està condemnada a viure en terra de ningú, entre la dreta neoliberal i l’esquerra alternativa?

—Quina socialdemocràcia? La que es defineix com a tal alhora que accepta el dogma neoliberal? Potser els passa que no defensen la socialdemocràcia. Acceptar l’article 135 de la Constitució espanyola o privatitzar les grans empreses públiques no sembla molt socialdemòcrata. La gent ja no sap què significa ser socialdemòcrata.

—Com heu vist l’evolució del PSPV-PSOE des de l’adéu de Jorge Alarte i l’entrada de Ximo Puig?

—Els problemes del PSPV tenen més a veure amb les decisions de l’últim Govern de Zapatero que no amb qui puga ser, en cada moment, el seu secretari general. La submissió als mercats i als

oligarques prové d’aquella època, tot-hom n’és conscient.

—Vau felicitar Puig pel seu resultat a les primàries?

—Trobe que sí, però no recorde quan. Crec que en alguna ocasió que l’he vist, sí que l’he felicitat.

—Fa l’efecte que Ximo Puig té més sintonia amb Enric Morera que no amb Mònica Oltra.

—No m’ho he plantejat mai, però Enric és el nostre síndic parlamentari, és lògic que institucionalment mantinguen una relació més fluida.

—Després de la fotografia conjunta d’ex-ministres del PP i del PSOE en favor de l’Espanya monàrquica i constitucional, pactar amb el PSPV seria fer-ho amb “la casta”?

—En veure aquella foto, tots vam pensar de seguida en les elèctriques! [Riu.] En qualsevol cas, tot allò que acordem haurà de ser en funció d’uns objectius polítics, no del repartiment de quotes de poder. Ha de prevaldre l’interès general per damunt de l’interès de cada partit.

—Compromís té diversos pactes municipals amb el PP. Seria convenient que no n’hi haguera cap, a partir de la propera legislatura?

—Sóc molt partidària del diàleg, defense una democràcia inclusiva que òbviament inclou el PP, però en aquest moment, al PP, cal fer-li un cordó sanitari. Les estructures de poder del PPCV estan podrides de dalt a baix. En política, per poder dialogar, necessites la decència com a premissa. Cal desterrar els indecents, la indecència, perquè si no, el diàleg resulta molt difícil. No pots seure a parlar amb algú que et furta la cartera.

—O siga que acords de govern com el d’Almussafes, no us fan el pes.

—[Calla, però nega amb el cap.] No dic que no tinguen les seues raons, cada municipi és un món i les sintonies personals són les que són, però políticament, no m’agrada. No m’agrada gens.

—Quina primera mesura us agradaria que adoptara el nou Consell?

—La primera mesura ha de ser comprovar què hi ha allà dins i explicar-li la veritat a una ciutadania que vol que se la tracte com a major d’edat.

—La glasnost de Gorbtxov. Com es nota el vostre passat...

—La gent ja està farta que la tracten com a menor d’edat, com si no poguera

FRANCS I CAMPS

“Els diners, els obtindrem amb un millor finança-

encaixar la realitat. Per això els governs enganyen, maquillen les dades... La primera mesura hauria de ser aquesta. Saber on som resultaria alliberador.

—Penseu que el deute de la Generalitat Valenciana supera els 33.000 milions d’euros reconeguts fins ara?

—És probable que sí.

—Quina part d’aquest deute el considereu “impropi”?

—La nostra sectorial d’economia baralla una xifra a partir de la documentació sobre el deute pressupostat de què disposem, però fins que no la coneguem amb certesa, no en precisaré cap.

—Són més de 5.000 milions?

—Podria ser, sí.

—En qualsevol cas, com a primera mesura de govern, no engresca gaire.

—Si parlem de tancar ferides, la de l’accident de metro és la més gran: 47 ferits i 43 morts, les famílies dels quals mereixen entrar per la porta gran de la Generalitat i obtenir unes respostes

ment, amb una càrrega impositiva més gran per als qui més tenen... No falten diners, sinó justícia.”

polítiques que els deixen descansar i dedicar els dies 3 de cada mes [quan es concentren a la plaça de la mare de Déu de València] a fer unes altres coses.

—Voleu crear una banca pública valenciana. Si aspireu que siga alguna cosa més que l'actual Institut Valencià de Finances, com la capitalitzareu?

—És com tot. “Com fareu això, amb quins diners?”, ens diuen. Escolteu, aquest és un missatge desmobilitzador. Els diners, els obtindrem amb un millor finançament, amb una càrrega impositiva més gran per als qui més tenen... No ens falten diners, ens falta justícia.

—Si el secretari d'Estat d'Hisenda, Antonio Beteta, qüestiona l'infr finançament dels valencians que propugna el seu partit des de la Generalitat, amb un govern valencià d'esquerres encara costarà més persuadir-lo.

—O no. Això que et fan més cas perquè ets del mateix partit, no sempre és així. De vegades, la confiança fa fàstic.

A Fabra el preocupa més que el designen candidat que no aconseguir un millor finançament per als valencians. Un Consell sense l'esclavatge de pertànyer al mateix partit, podrà pressionar-los més.

—Cal revertir tots els concerts de la sanitat pública?

—Sí.

—És innegociable, ni que això coste molts diners?

—Si un contracte expira d'ací a dos anys, òbviament no et gastaràs una milionada a rescatar-lo. Caldrà fer números amb calma i, també, comprovar quins punts dels contractes no han respectat les empreses adjudicatàries, sense que ningú no els haja dit res. Això és prou motiu per rescatar la concessió sense fer-hi cap despesa. Els serveis jurídics de la Generalitat hauran d'estudiar a fons cada cas. Els diners públics són de tots i s'han de gestionar amb moltíssima responsabilitat.

—I els concerts educatius?

“El discurs d'ERC està centrat en la independència, volíem una projecció més continental”

—Han d'anar acabant-se, també. En un principi, aquests concerts eren subsidiaris de l'educació pública, però és l'educació pública, que ha esdevingut subsidiària de la concertada. No arribarem al govern i els anul·larem de seguida, no tenim un mapa escolar que puga absorbir tanta demanda, sinó que caldrà fer-ho a llarg termini.

—No acabarem sense referir-nos a les primàries de Compromís. Qui és la persona que impedeix que Mònica Oltra diga que optarà a liderar-ne la candidatura? Teníeu pensat fer aquest anunci a començaments d'any...

—Tot plegat ja s'allarga massa, però tinc resistències properes, que això sí, es queden a l'àmbit personal.

—Són resistències molt insistents?

—Més que insistents, són persones molt importants per a mi, les opinions de les quals considere transcendentals.

—Els seus punts de vista tenen matisos o s'hi neguen en redó?

—N'hi ha que em diuen “no, perquè...”; uns altres que em diuen “sí, perquè...”, i hi ha un “no, de cap manera”.

—...

—És una persona important per a mi, espere poder parlar amb ella durant els propers dies. Això, per a la família, té un impacte gran. I no, no és el meu home.

—Amb Morera no n'heu parlat?

—És una conversa que encara tenim pendent. Els esdeveniments s'han succeït de manera aclaparadora, no hem tingut temps per parlar de nosaltres. No hem pogut ser amos del nostre temps.

—Si ara us diguera que es presenta a les primàries, faríeu marxa enrere?

—Dependria del que em diguera.

—“Mira, Mònica, crec que he fet una bona feina com a síndic, represente la transversalitat del projecte, vaig obtenir un bon resultat el 2011, només m'he presentat una vegada...”

—Com que això no m'ho diu ell, sinó vostè, no em serveix. Depèn del que em

FRANS I CAMPS

Sobre la negociació del reglament de les primàries de Compromís, Mònica Oltra diu que va ser "un procés d'aprenentatge". "I si algú no n'ha après, té un problema", rebla.

digui, actuaré en conseqüència, li donaré molt de valor a tot allò que em comente.

—**És descartable el cara a cara?**

—Seria un cara a cara atractiu.

—**Però altament improbable.**

—Jo no tinc aquesta certesa.

—**El síndic a les Corts és Morera; el diputat al Congrés, Joan Baldoví, i l'eurodiputat, Jordi Sebastià. Tots tres del Bloc. Ja és l'hora que encapçale la llista algú que no ho siga?**

—El número 1 està sobrevalorat, però és cert que la pluralitat del projecte s'ha de reflectir en els càrrecs públics.

—**Les primàries obertes i l'existència de quotes no són contradictòries?**

—La reserva de pluralitat permet que ningú no es quede fora pel fet de ser minoria. Em resulta més còmode treballar amb qui pensa com jo, però hem de fer un esforç per treballar en equip.

—**De qualsevol manera, a les primàries de les europees, Sebastià va rebre el suport massiu de la militància del Bloc. Vau votar-lo?**

—Vaig votar-lo a les europees. A les primàries, no us ho diré. És secret. Però molta gent d'Iniciativa va votar-lo a ell.

—**La negociació sobre el reglament de les primàries va estar a punt de suposar el trencament de Compromís?**

—No. Es va escalfar la cosa? Sí. Però està bé, ha sigut un procés d'aprenentatge. Tots n'hem après, i si algú no ho ha fet, té un problema.

—**El principal escull va ser la reserva de pluralitat?**

—Bàsicament. En política tothom vol acompanyar-se d'aquell que considera més proper, és un joc de poder.

—**El reglament de les primàries autonòmiques, si no idèntic, hauria de ser molt semblant al de les europees?**

—Trobe que sí, però amb una dificultat afegida: abans escollíem uns noms per incloure'ls en una llista conjunta, ara hem de fer-les tots solets, respectant no sols els criteris de gènere o de partit, sinó també aspectes com la territorialitat. No poden ser tots de València, per exemple.

—**Les primàries seran el novembre o el desembre...**

—... jo espere que siguen abans...

—**Encara no està acordat el reglament, però bé. Si sou escollida candidata, us agradaria ser la síndica del grup el que resta de legislatura?**

—No em preocupa, no tinc problemes de visibilitat. En ocasions, fins i tot tinc massa. Seria una possibilitat, però.

—**Sou ecologista i feminista, però no feu bandera del valencianisme.**

—Els *ismes*, cada vegada m'agraden menys. En tot cas, sí que he dit que sóc valencianista, i projecte la meua manera de pensar a través de les meues intervencions: hi haurà poca gent que haja promocionat el valencià a la política com ho he fet jo. De complexos, no en tinc, i el que jo sóc, no cap en un *isme*.

—**El 1995, quan el PP va accedir a la Generalitat, vau entrar com a assessora d'Esquerra Unida a la Diputació de València. Si us hagueren dit que 20 anys després optariu a presidir la Generalitat, us ho hauríeu cregut.**

—És clar que no. Però si li ho pregunteu a ma mare, us dirà que de menuda ja volia presidir el Govern. A casa criticaven molt Felipe González i jo pensava que algun dia ho faria millor que ell. A l'emigració, la informació que ens aplegava era de política estatal. No tenia al cap el mapa administratiu de l'Estat.

Víctor Maceda